

SDĚLENÍ KOMISE

Pokyny podle čl. 13 odst. 7 směrnice o audiovizuálních mediálních službách týkající se výpočtu podílu evropských děl v katalogích služeb na vyžádání a definice nízké sledovanosti a nízkého obratu

(2020/C 223/03)

I. SOUVISLOSTI

Směrnice o audiovizuálních mediálních službách⁽¹⁾ (dále jen „směrnice“) stanoví přísnější pravidla pro podporu evropských děl. Ustanovení čl. 13 odst. 1 stanoví povinnost, aby poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání (dále jen „služby na vyžádání“ nebo „služby videa na vyžádání“ či „VOD“) „zajistili ve svých katalogích alespoň 30 % podíl evropských děl a zabezpečili jejich zdůraznění“.

Ustanovení čl. 13 odst. 2 směrnice stanoví, že „vyžadují-li členské státy, aby poskytovatelé mediálních služeb v rámci své pravomoci finančně přispívali na výrobu evropských děl (...), mohou takové finanční příspěvky (...) rovněž požadovat po poskytovatelích mediálních služeb, kteří se zaměřují na diváky na jejich územích, ale jsou usazeni v jiných členských státech“. Tyto příspěvky „musí být přiměřené a nediskriminační“.

Ustanovení čl. 13 odst. 6 směrnice stanoví povinné výjimky z povinností vyplývajících z čl. 13 odst. 1, jakož i z případných požadavků podle čl. 13 odst. 2, pro společnosti s nízkým obratem nebo s nízkou sledovaností. Jak objasňuje 40. bod odůvodnění, je cílem těchto výjimek zajistit, že povinnosti týkající se podpory evropských děl nenaruší rozvoj trhu a neznemožní vstup nových účastníků na trh.

Tento dokument má za cíl poskytnout pokyny podle čl. 13 odst. 7 směrnice týkající se:

- výpočtu podílu evropských děl v katalogích poskytovatelů služeb na vyžádání a
- definice nízké sledovanosti a nízkého obratu v souvislosti s výše uvedenými výjimkami.

Tyto pokyny nejsou závazné. Při jejich přípravě Komise řádně konzultovala kontaktní výbor, jak vyžaduje čl. 13 odst. 7. Pokud by tyto pokyny mohly představovat výklad směrnice, není stanoviskem Komise dotčen výklad Soudního dvora Evropské unie.

II. VÝPOČET PODÍLU EVROPSKÝCH DĚL

1. Výpočet dle titulů

Na trhu lineárních audiovizuálních mediálních služeb (televizní vysílání) se podíl evropských děl v programové skladbě subjektů televizního vysílání počítá na základě vysílacího času. Článek 16 směrnice stanoví, že subjekty televizního vysílání musí pro evropská díla vyhradit většinový podíl svého vysílacího času. To jasně odráží časově vymezený charakter lineárních služeb, kdy může být během určité doby současně vysílán pouze omezený počet pořadů. Prvek délky tak konkrétně souvisí s charakteristickou vlastností (lineárních) služeb televizního vysílání, které svůj program zakládají na denních programových skladbách (24 hodin).

Na poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání (VOD) se tato omezení nevztahují. V případě služeb na vyžádání nezávisí začlenění určitého pořadu na dostupnosti časového slotu v rámci programové skladby. Kromě toho začlenění určitého pořadu s konkrétní délkou do katalogu neznámá vyloučení/nahrazení jiného pořadu s podobnou délkou. Jinými slovy, poskytovatelé VOD nevytvářejí své katalogy na základě úvah souvisejících s časem, ale na základě přitažlivosti potenciálně vysokého počtu jednotlivých pořadů, které jsou uživatelům dány k dispozici.

Podobně i z pohledu uživatele není volba sledovat pořad dostupný v katalogích služeb na vyžádání omezená časem, tedy že sledovat určitý pořad neznámá vzdát se sledování všech ostatních pořadů dostupných ve stejný čas. Podstata služeb VOD spočívá právě ve svobodě uživatele zvolit si a sledovat konkrétní pořad z katalogu, a to ve zvoleném čase a tolikrát, kolikrát uživatel chce.

⁽¹⁾ Pro účely těchto pokynů se odkazy na směrnici o audiovizuálních mediálních službách (nebo jen „směrnici“) rozumí odkazy na směrnici 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. L 95, 15.4.2010, s. 1) ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018 (Úř. věst. L 303, 28.11.2018, s. 69).

Vzhledem k tomu, že příslušné volby poskytovatelů VOD i jejich uživatelů se soustředí na konkrétní pořady (např. na základě vnímané kvality, přitažlivosti, vkusu), má Komise za to, že v případě služeb VOD je vzhledem k jejich vlastnostem vhodnější vypočítávat podíl evropských děl v jejich katalogích na základě titulů a nikoliv na základě vysílacího času (doby sledování).

Volba titulů v katalogích jakožto příslušné měrné jednotky namísto času/délky obsahu je podpořena i dalšími hledisky. Zaprvé je výpočet podílu evropských děl podle titulů, a to jak u filmů, tak u televizních („TV“) seriálů, neutrálnější, pokud jde o výběr pořadů, které poskytovatelé VOD zařadí do katalogů. Výpočet dle délky by mohl poskytovatele vybízet k tomu, aby upřednostňovali evropská díla s dlouhou celkovou délkou (např. seriály s vysokým počtem epizod), čímž by snadno dosáhli 30 % podílu. Výpočet na základě titulů je neutrálnější, a tím spíše napomůže k vytváření diverzifikovanější nabídky evropských děl.

Zadruhé bude výpočet dle titulů pro poskytovatele VOD pravděpodobně méně zatěžující než výpočet dle délky. Poskytovatelé VOD budou mít spíše přehled o počtu evropských titulů z celkového počtu titulů dostupných v jejich katalogích než o celkové době sledování evropských děl z celkové doby sledování všech děl začleněných v jejich katalogích.

Zatřetí výpočet dle titulů pravděpodobně usnadní i monitorování a dohled ze strany příslušných orgánů členských států, jelikož počty titulů se sledují a ověřují snáze než celkové doby sledování.

S ohledem na výše uvedené se Komise domnívá, že je vhodné vypočítávat 30 % podíl evropských děl v katalogích služeb na vyžádání na základě (celkového) počtu titulů v katalogu.

2. Co je to titul

V případě celovečerních a TV filmů by měl být každý film považován za titul v katalogu. Různé filmy v rámci franšizy (?) by rovněž měly být považovány za různé tituly v katalogu.

V případě televizních seriálů nebo jiných formátů prezentovaných jako seriály (tj. epizodu po epizodě) je určení toho, co je titul, složitější. Epizody televizních seriálů jsou často seskupeny do různých řad. V těchto případech vyvstává otázka, zda by měl jeden titul odpovídat celému seriálu, jedné jeho řadě nebo jedné epizodě.

Komise je toho názoru, že jednomu titulu by měla odpovídat jedna řada seriálu. Výpočet podle řad by zajistil, že se k seriálům bude přistupovat podobně jako k celovečerním nebo televizním filmům. Řada seriálu je obvykle výsledkem jediného a průběžného tvůrčího úsilí vynaloženého stejnou skupinou autorů/audiovizuálních profesionálů, s jedním rozpočtem a během jednoho časového úseku. Kromě toho se uvádění na trh a související propagační činnosti často týkají jednotlivých řad. Z těchto důvodů by práce odvedená za účelem výroby řady seriálu mohla být považována za podobnou práci, která je běžně potřebná k výrobě filmu.

Kromě toho by výpočet podle řad omezil případnou motivaci poskytovatelů k tomu, aby za účelem dosažení podílu upřednostňovali evropská díla s dlouhou celkovou délkou (např. seriály nebo jiné formáty s vysokým počtem epizod) v neprospěch kratších děl s vyšším potenciálem pohybu mezi členskými státy (např. celovečerní filmy a TV seriály pro náročné diváky) (3).

Na druhé straně některé audiovizuální produkce mohou mít ve srovnání s jinými položkami v katalogu vyšší výrobní náklady, například v případě významných přímých investic nebo licenčních nákladů na fikci pro náročné, kde jsou délka epizody a výrobní náklady na epizodu podobné jako u celovečerního filmu. V těchto případech mohou vnitrostátní orgány v opodstatněných případech zvážit, zda nedají těmto dílům vyšší váhu, například na základě odůvodněné žádosti poskytovatele.

(?) Franšizou se rozumí sled souvisejících filmů sdílejících stejný fiktivní svět.

(3) Podle studie Evropské audiovizuální observatoře se v EU vyrábí převážně krátké formáty (fikční TV tituly s 26 nebo méně epizodami). Konkrétně 90 % všech fikčních TV titulů má 26 nebo méně epizod, z čehož 44 % tvoří TV filmy (1 až 2 epizody). Představují však omezený podíl, tj. 33 % z celku. Naopak dlouhé formáty fikčních TV pořadů představují pouze 10 % vyráběných titulů, ale tvoří 67 % veškerých vyrobených hodin fikčních TV pořadů. Stejná studie zdůrazňuje, že kratší formáty mohou být považovány za TV fikci „pro náročné“ s potenciálem pro koprodukcce a vývoz, zatímco dlouhé formáty mají obecně nižší výrobní náklady a silnější vnitrostátní pozadí, a tím pravděpodobně menší potenciál pro přeshraniční využití. Z tohoto hlediska by výpočet dle titulů a řad mohl mít pozitivní vliv na oběh evropských děl se skutečným potenciálem pro přeshraniční využití. Viz G. Fontaine, *TV fiction production in the European Union* (Výroba TV fikce v Evropské unii), Evropská audiovizuální observatoř, Štrasburk, 2017.

3. Výpočet dle vnitrostátních katalogů

Někteří poskytovatelé VOD působící v rámci Unie mají více vnitrostátních katalogů s různou skladbou v závislosti na vnitrostátním trhu (členském státě), na který cílí. Domácí filmové tituly se mohou nacházet v konkrétním vnitrostátním katalogu poskytovatele působícího ve více zemích a nemusí být dostupné (nebo mohou být dostupné pouze ve velmi omezeném rozsahu) v katalozích, které tentýž poskytovatel nabízí v jiných členských státech (*). Proto je nezbytné stanovit, jak by se měl podíl evropských děl počítat v těchto případech.

Podstatou čl. 13 odst. 1 směrnice je zajistit, aby poskytovatelé VOD aktivně přispívali k cíli podpory kulturní rozmanitosti v rámci Unie tím, že ve svých nabídkách budou poskytovat určitý minimální podíl evropských děl. Komise má za to, že tohoto cíle lze účinně dosáhnout pouze tehdy, pokud bude 30 % podíl evropských děl zajištěn v každém z vnitrostátních katalogů nabízených poskytovateli VOD působícími ve více zemích. To zajistí, že diváci v každém členském státě, kde poskytovatel nabízí vnitrostátní katalogy, budou v požadované míře vystaveni evropským dílům. Tento přístup má rovněž tu výhodu, že bude pravděpodobně stimulovat pohyb a dostupnost evropských děl v rámci Unie.

Je důležité mít na paměti, že je na zemi původu, aby zajistila, že poskytovatelé služeb na vyžádání spadající do její pravomoci budou splňovat povinnost zajistit daný podíl evropských děl v jejich katalozích. Pokud poskytovatel VOD spadající do pravomoci členského státu nabízí v jiných členských státech odlišné vnitrostátní katalogy, je odpovědností členského státu, do jehož pravomoci poskytovatel spadá (tj. země původu), vymáhat plnění povinnosti týkající se podílu evropských děl ve vztahu ke všem různým vnitrostátním katalogům.

4. Časový rozměr

Skutečný podíl evropských děl v katalozích VOD se může každý den měnit. Pokud poskytovatel VOD například přidá do svého katalogu nový neevropský TV seriál, může se to projevit dočasným snížením celkového podílu evropských děl, dokud nebudou následně začleněna další evropská díla. To vyvolává otázku, v jakém okamžiku by měl být zajištěn soulad s požadavkem na 30 % podíl. Od poskytovatelů může být vyžadováno, aby soulad zajistili vždy, nebo v průměru během předem stanoveného období. Druhý přístup by umožňoval dočasná kolísání.

Směrnice nenaznačuje, která z těchto dvou metod by měla být upřednostněna. Obě metody mohou dosáhnout požadovaného cíle, totiž podpory kulturní rozmanitosti v katalozích VOD. Komise je proto toho názoru, že členské státy se mohou svobodně rozhodnout, kterou metodu si pro monitorování souladu s čl. 13 odst. 1 směrnice zvolí. Při rozhodování o metodě monitorování by členské státy nicméně měly řádně zohlednit potřebu snížit administrativní zátěž související s dodržováním souladu a vymáháním, jakož i zajistit transparentnost a právní jistotu pro poskytovatele VOD.

III. DEFINICE NÍZKÉ SLEDOVANOSTI A NÍZKÉHO OBRATU

1. Úvodní poznámky

Podle 40. bodu odůvodnění směrnice by se požadavky na podporu evropských děl neměly vztahovat na poskytovatele, jejichž působení na daném trhu není významné, „aby bylo zajištěno, že povinnosti týkající se podpory evropských děl nenaruší rozvoj trhu, a aby byl umožněn vstup nových účastníků na trh“. Ačkoli tato hlediska jsou společná jak pro čl. 13 odst. 1, tak pro čl. 13 odst. 2, vyvstávají v souvislosti s těmito ustanoveními určité konkrétní rozdíly, které je třeba vzít v úvahu:

- Je věcí členského státu původu zajistit, aby poskytovatelé služeb na vyžádání spadající do jeho pravomoci splňovali povinnost zajistit podíl evropských děl podle čl. 13 odst. 1; je věcí téhož členského státu původu uplatňovat na tyto poskytovatele výjimky podle čl. 13 odst. 6.
- V případě čl. 13 odst. 2 je situace odlišná. Toto ustanovení uznává možnost kteréhokoli členského státu ukládat poskytovatelům, kteří se zaměřují na diváky na jeho území, ale jsou usazeni v jiném členském státě, povinnosti v podobě přiměřených a nediskriminačních finančních příspěvků. V tomto případě je věcí členského státu, na který se poskytovatel zaměřuje, uplatňovat jak své právní předpisy ukládající tyto příspěvky, tak i výjimky podle čl. 13 odst. 6.

(*) C. Grece, *Films in VOD catalogues – Origin, Circulation and Age – Edition 2018* (Filmy v katalozích služeb VOD – Původ, pohyb a stáří – vydání 2018), Evropská audiovizuální observatoř, Štrasburk, 2018.

S ohledem na tento rozdílný právní kontext je vhodné při zvažování pokynů týkajících se výjimek stanovených v čl. 13 odst. 6 zohlednit specifika těchto povinností. Především se připomíná, že jak objasňuje 36. bod odůvodnění, mají členské státy možnost ukládat poskytovatelům mediálních služeb zaměřujících se na jejich území finanční povinnosti, a to vzhledem k „přímé vazbě mezi finančními povinnostmi a odlišnou kulturní politikou jednotlivých členských států“.

Při definování nízké sledovanosti a nízkého obratu je tedy důležité nalézt správnou rovnováhu mezi cílem zachování nezbytného prostoru pro inovace pro menší hráče na audiovizuálním trhu a cílem podpory kulturní rozmanitosti prostřednictvím přiměřeného financování evropských děl v rámci kulturních politik členských států. Proto, ačkoliv pokyny předpokládají, že společnosti s nízkým obratem nebo nízkou sledovaností, jak jsou definovány níže, jsou z povinností podle článku 13 vyňaty, mohou být ve zvláštních případech zapotřebí určitá dodatečná ochranná opatření, zejména pokud jde o uplatňování finančních příspěvků, aby byla zajištěna udržitelnost systémů financování audiovizuálních pořadů a filmů.

2. Rozdíl mezi výjimkami stanovenými unijním a vnitrostátním právem

Ustanovení čl. 13 odst. 2 směrnice neharmonizuje povinnosti finančně přispívat na podporu evropských děl. Toto ustanovení pouze uznává, že povinnosti přispívat prostřednictvím přímých investic a odvodů mohou členské státy uplatňovat též na přeshraniční poskytovatele zaměřující se na diváky na jejich územích, a to v souladu se zásadami nediskriminace a přiměřenosti. Je tudíž v pravomoci členského státu rozhodnout, zda této možnosti definovat a uplatnit příslušné povinnosti využije.

V tomto smyslu se tyto pokyny nepoužijí, pokud členský stát má zavedeny nebo zavede povinnosti poskytovatelů mediálních služeb finančně přispívat na výrobu evropských děl a tyto povinnosti jsou omezeny na poskytovatele usazené v daném členském státě. Relevantní začnou být tyto pokyny tehdy, pokud daný členský stát tyto požadavky uplatní rovněž na poskytovatele, kteří se zaměřují na diváky na jeho území, ale jsou usazeni v jiných členských státech. V každém případě cílem výjimek stanovených v čl. 13 odst. 6 směrnice není nahradit výjimky stanovené na vnitrostátní úrovni, které definují rozsah povinností týkajících se příspěvků, ale poskytnout záruky pro přeshraniční poskytovatele.

Pokyny stanovené v tomto oddílu se proto nedotýkají svobody členských států, na které se poskytovatelé zaměřují, stanovovat na vnitrostátní úrovni odlišné prahové hodnoty vztahující se na poskytovatele spadající do jejich pravomoci.

Je důležité poznamenat, že členské státy, které uplatňují povinnosti finančního příspěvku na poskytovatele usazené v jiných členských státech, musí dodržovat zásadu nediskriminace. Pokud tedy na vnitrostátní úrovni mají zavedeny nebo zavedou výjimky vztahující se na poskytovatele usazené na jejich území, musí být tyto výjimky nediskriminačním způsobem uplatněny rovněž na přeshraniční poskytovatele, a to i tehdy, když jsou prahové hodnoty vyšší než hodnoty uvedené v těchto pokynech.

3. Nízký obrat

Pokud jde o prahovou hodnotu pro nízký obrat, která by měla sloužit jako základ pro výjimku podle čl. 13 odst. 6, odkazuje Komise na doporučení 2003/361/ES o definici mikropodniků a malých a středních podniků^(*).

V souladu se zavedeným přístupem k tvorbě politik by měly být z oblasti působnosti navrhovaného právního předpisu *a priori* vyloučeny mikropodniky, pokud se neprokáže, že je přiměřené, aby se na ně daný předpis vztahoval^(*). Komise je proto toho názoru, že prahovou hodnotu pro nízký obrat je možné určit odkazem na pojem „mikropodnik“ rozvinutý ve výše uvedeném doporučení Komise, konkrétně na základě prahové hodnoty použité v definici mikropodniků (tj. podniky, jejichž celkový roční obrat nepřevyšuje 2 miliony EUR). Roční obrat podniku by měl být stanoven v souladu s ustanoveními výše uvedeného doporučení Komise, a měl by tedy rovněž zohledňovat obrat partnerských a propojených podniků^(?).

Vzhledem ke své omezené velikosti a omezeným zdrojům mohou být mikropodniky obzvláště postiženy regulačními náklady. Vyloučením mikropodniků z uplatňování povinností podporovat evropská díla (čl. 13 odst. 1 a 2) se odstraní překážky pro vstup nových účastníků na trh. Tento přístup je proto v souladu s cílem stimulovat vytváření nových podniků a podporovat rozvoj trhu.

^(*) Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků a malých a středních podniků (oznámeno pod číslem dokumentu K(2003) 1422) (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

^(*) http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/key_docs/docs/meg_guidelines.pdf.

^(?) Viz zejména články 3 a 6 doporučení.

Současně 40. bod odůvodnění směrnice stanoví, že „při stanovování nízkého obratu by se měla zohledňovat rozdílná velikost audiovizuálních trhů v členských státech“. Například v některých členských státech se velikost vnitrostátních trhů pohybuje v řádu několika milionů EUR. V několika případech se tyto trhy pohybují výrazně pod hranicí 10 milionů EUR. Na těchto trzích mohou být dokonce i mikropodniky považovány za podniky, jejichž působení na daném trhu je významné.

S ohledem na výše uvedené se Komise domnívá, že členské státy s menšími vnitrostátními audiovizuálními trhy by měly mít možnost stanovit nižší prahové hodnoty pro nízký obrat. Na základě celkových charakteristik trhu by tyto nižší prahové hodnoty mohly být odůvodněné a přiměřené, pokud by z nich byly vyňaty podniky, jejichž podíl na celkových příjmech z dotčených vnitrostátních audiovizuálních trhů činí méně než 1 %.

4. Nízká sledovanost

4.1. Služby videa na vyžádání

4.1.1. Metodika

Podle 40. bodu odůvodnění směrnice lze nízkou sledovanost „určit například na základě doby sledování nebo prodeje, podle povahy služby (...)“. U lineárních služeb se sledovanost tradičně měří na základě doby sledování. V případě služeb VOD není pojem sledovanost zaveden a napříč členskými státy nejsou k dispozici žádná standardizovaná odvětvová měření. Neexistují tak žádné dostupné údaje o sledovanosti ověřené třetí stranou, oproti kterým by bylo možné ověřit, zda je sledovanost konkrétního poskytovatele VOD nízká. Tato situace se sice může v budoucnu změnit, v této fázi je však nutné definovat praktickou metodu stanovení nízké sledovanosti pro účely článku 13 směrnice v případě poskytovatelů VOD.

Jak je vysvětleno ve 40. bodu odůvodnění, pojem sledovanost lze spojit „například“ s prodejem služeb. Vzhledem k neexistenci zavedených odvětvových měření se Komise domnívá, že to je v současné době nevhodnější metoda pro měření sledovanosti v odvětví služeb VOD.

Ačkoliv směrnice členským státům v zásadě nezakazuje používat alternativní kritéria, tyto pokyny se proto zaměřují na metodu pro určení sledovanosti poskytovatelů služeb VOD na základě prodeje služeb.

V prostředí VOD je měřítkem těchto prodeje počet uživatelů/diváků konkrétní služby. Sledovanost může být konkrétně určena na základě počtu aktivních uživatelů konkrétní služby, např. na základě počtu platících účastníků paušálně předplacených služeb videa na vyžádání (SVOD – *Subscription Video on Demand*), počtu jedinečných zákazníků/jedinečných účtů používaných pro pořizování děl v případě transakčních služeb videa na vyžádání (TVOD – *Transactional Video on Demand*) a počtu jedinečných návštěvníků v případě služeb videa na vyžádání opírajících se o příjmy z reklamy (AVOD – *Advertising Video on Demand*).

V případě služeb TVOD může pojem „aktivní uživatelé“ například odkazovat na uživatele, kteří si během definované doby pořídili alespoň jeden titul z katalogu. V případě služeb AVOD může být sledovanost určena jako průměrný počet aktivních uživatelů za definovanou dobu. V případě účastníků platících za balíček služeb, který zahrnuje rovněž účet pro služby VOD, nemusí počet účastníků platících za tyto balíčky služeb přesně odpovídat sledovanosti služeb VOD, jelikož někteří z nich nemusí být uživateli služeb VOD. V těchto případech mohou vnitrostátní orgány použít měření na základě uživatelů, kteří během definované doby skutečně přistupovali k video obsahu dané služby. Ve všech těchto případech by zohledňovaná doba měla být odpovídající a smysluplná (tj. ne příliš krátká), měla by být stanovena předem a neměla by být zatěžující z hlediska provádění.

V praxi by měla být sledovanost určena jako podíl aktivních uživatelů připadajících na konkrétní službu: sledovanost služby VOD by odpovídala počtu jejích uživatelů vydělenému celkovým počtem uživatelů (podobných) služeb VOD dostupných na vnitrostátním trhu a poté vynásobenému stem, čímž se získá procentuální hodnota.

Vzhledem k tomu, že podíly sledovanosti představují dobré měřítko prodeje a odrážejí pozici dané služby na trhu v tomto odvětví, poskytovatelé s nízkým počtem aktivních uživatelů nebudou významně působit na trhu, čímž se odůvodní uplatnění výjimky stanovené v čl. 13 odst. 6. Tato metoda se rovněž blíží pojmu podílu sledovanosti, který odkazuje na držitele televizních přijímačů, kteří si v daném časovém úseku skutečně naladí konkrétní kanály, ve srovnání s celkovým počtem televizních přijímačů ve vzorku.

4.1.2. Prahová hodnota

Komise je toho názoru, že za poskytovatele s nízkou sledovaností by se měli považovat poskytovatelé, kteří mají v daném členském státě podíl sledovanosti nižší než 1 %. Tato prahová hodnota odráží omezené využívání služeb těchto poskytovatelů ve srovnání s příslušnými vnitrostátními trhy. Může to být například proto, že poskytovatel je na daném vnitrostátním trhu novým účastníkem. Na základě dostupných údajů lze konstatovat, že hlavní poskytovatelé služeb SVOD v Evropě ⁽⁸⁾ mívají na vnitrostátních trzích, na nichž jsou přítomni, podíl výrazně přesahující 1 %.

S ohledem na výše uvedené se Komise domnívá, že je vhodné z povinností podle článku 13 v zásadě vyjmout ty poskytovatele, jejichž podíl sledovanosti v daném členském státě činí méně než 1 %.

Pokud jde o čl. 13 odst. 1, znamená to, že tito poskytovatelé jsou svým členským státem původu vyňati z povinnosti dosáhnout minimálního podílu, pokud jde o katalogy (zaměřené na členský stát původu nebo na jiné členské státy), u nichž se podíl sledovanosti nachází pod výše uvedenou prahovou hodnotou. Pokud jde o čl. 13 odst. 2, znamená to, že tito poskytovatelé jsou členským státem, na který se zaměřují, vyňati z povinnosti finančně přispívat na výrobu evropských děl.

4.2. Lineární audiovizuální mediální služby

U lineárních služeb je sledovanost zavedeným pojmem a v několika členských státech existují služby měření sledovanosti. Definice nízké sledovanosti by tak měla být založena na ukazatelích, které jsou v kontextu směrnice již přijímány a používány, konkrétně na denním podílu sledovanosti ⁽⁹⁾ vypočítaném pro referenční rok.

Z hlediska přítomnosti zahraničních poskytovatelů se trh s lineárními službami liší od trhu se službami VOD. V případě služeb VOD vnitrostátním trhům dominují převážně zahraniční poskytovatelé, v případě lineárních služeb tomu tak není. Hlavními hráči jsou obvykle televizní skupiny, které obecně získávají celou svou sledovanost nebo její velkou část na svých domácích trzích. Podle nedávné studie je audiovizuální trh v EU charakterizován omezeným počtem televizních programů, na které připadá velká část sledovanosti. Převážná většina programů má nízké podíly sledovanosti: pouze 5 % televizních programů má podíl sledovanosti přesahující 10 % a přibližně 80 % televizních programů v jakékoliv zemi v celé Unii má sledovanost 2 % nebo nižší ⁽¹⁰⁾.

Prahová hodnota pro nízkou sledovanost by měla být určena tak, že se zohlední přítomnost a postavení programů na trhu lineárních audiovizuálních mediálních služeb z hlediska sledovanosti. S ohledem na charakteristiky trhu lineárních služeb by se proto za programy s nízkou sledovaností ve smyslu čl. 13 odst. 6 směrnice měly považovat přeshraniční programy, jejichž individuální podíl sledovanosti činí v daném členském státě, na který se daný program zaměřuje, méně než 2 % ⁽¹¹⁾. Zejména v případě poskytovatelů provozujících více zaměřených programů mohou členské státy při uplatňování výjimky uvážit celkové postavení poskytovatele na vnitrostátním trhu ⁽¹²⁾.

5. Úpravy za účelem zohlednění specifické povahy finančních příspěvků

Ustanovení čl. 13 odst. 2 směrnice uvádí dva druhy povinností finančních příspěvků na výrobu evropských děl, konkrétně přímé investice do audiovizuálního obsahu a příspěvky do vnitrostátních fondů (odvody). Komise je toho názoru, že při určování odpovídajících prahových hodnot by měly být zohledněny různé dopady těchto druhů povinností na přeshraniční poskytovatele. Přímé investice (např. výroba, koprodukce, získávání práv k dílům) obecně představují větší podnikatelské úsilí než platba odvodů, a to vzhledem k odlišné míře finanční účasti a souvisejícím rizikům. Splnění investiční povinnosti rovněž závisí na dostupnosti evropských děl, a to včetně tvůrčích projektů, do kterých může poskytovatel investovat dostupné zdroje.

⁽⁸⁾ Viz například článek „Main OTT SVOD groups in Europe by estimated number of subscribers“ (Hlavní skupiny služeb OTT SVOD v Evropě dle odhadovaného počtu účastníků) (prosinec 2018) publikovaný v rámci Ročenky Evropské audiovizuální observatoře 2019, Štrasburk, prosinec 2018.

⁽⁹⁾ Viz Revidované pokyny pro kontrolu uplatňování článků 16 a 17 směrnice o audiovizuálních mediálních službách, dokument kontaktního výboru pro směrnici o audiovizuálních mediálních službách CC AVMSD (2011) 2, s. 3.

⁽¹⁰⁾ A. Schneeberger, *The internationalisation of TV audience markets in Europe* (Internacionalizace trhů televizní sledovanosti v Evropě), Evropská audiovizuální observatoř, Štrasburk, 2019, s. 16.

⁽¹¹⁾ Tyto trhy jsou charakterizovány velmi významnými podíly několika programů (zpravidla platí, že 20 % předních programů má 80 % podíl sledovanosti) a vysokým počtem programů s malou sledovaností (průměrně 80 % televizních programů v Evropě má podíl sledovanosti 2 % nebo méně).

⁽¹²⁾ Mohou posoudit, zda je poskytovatel celkově jedním z předních poskytovatelů, na něž v dané zemi připadá 80 % podíl sledovanosti.

Komise chápe, že v některých členských státech, zejména v závislosti na velikosti a struktuře audiovizuálního trhu, může být považováno za důležité uplatňovat povinnosti finančních příspěvků rovněž na služby na vyžádání s obratem nižším než 2 miliony EUR nebo se sledovaností menší než 1 %, jakož i na přeshraniční lineární služby s podílem sledovanosti pod 2 %, zejména na placené televizní služby, jelikož jejich přítomnost na vnitrostátních trzích může být stále považována za významnou. Za účelem zohlednění těchto situací se členské státy mohou rozhodnout uplatňovat nižší prahové hodnoty, a to v řádně odůvodněných případech a v souladu s cíli kulturní politiky, mezi něž patří i cíl zajistit udržitelnost vnitrostátních systémů financování audiovizuálních pořadů a filmů.

Tyto prahové hodnoty a uložené finanční příspěvky by měly zohledňovat finanční kapacitu služby, dodržovat zásady nediskriminace a přiměřenosti, neměly by narušovat rozvoj trhu a měly by umožňovat vstup nových účastníků na trh.

Pokud jde o povinnosti přímých investic pro přeshraniční poskytovatele, Komise vyzývá členské státy, zejména ty s většími audiovizuálními trhy, aby zvážily i vynětí podniků s celkovým obratem převyšujícím 2 miliony EUR ⁽¹³⁾, a to stanovením vyšší prahové hodnoty, nebo aby na ně alespoň uplatňovaly méně zatěžující investiční povinnosti, zejména s ohledem na možné potíže s hledáním audiovizuálních pořadů, do nichž by tyto podniky mohly v dotčeném členském státě investovat dostupné zdroje.

IV. PROCEDURÁLNÍ POZNÁMKY

Ačkoli provádění čl. 13 odst. 1 a 2 směrnice je záležitostí vnitrostátních orgánů, Komise tyto orgány vyzývá, aby v oblastech, na něž se vztahují tyto pokyny, aktivně spolupracovaly se svými protějšky v jiných členských státech. Tato spolupráce může být opodstatněná zejména s cílem shromáždit příslušné údaje nebo informace a omezit rizika rozdílných výkladů vnitrostátními orgány. Vhodným fórem pro usnadnění této spolupráce může být skupina evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA).

S ohledem na výše uvedené Komise vyzývá vnitrostátní regulační orgány, aby si v rámci skupiny ERGA vyměňovaly informace, údaje a osvědčené postupy a diskutovaly o jakýchkoliv problémech, jimž čelí při uplatňování těchto pokynů. V této souvislosti by skupina ERGA měla na významné problémy v přístupech přijatých vnitrostátními regulačními orgány upozornit Komisi. Komise bude o tomto vývoji informovat kontaktní výbor pro směrnici o audiovizuálních mediálních službách.

V rámci povinnosti podávat zprávy podle čl. 13 odst. 4 směrnice by měly členské státy Komisi informovat o uplatňování těchto pokynů.

⁽¹³⁾ Vypočítáno v souladu s ustanoveními doporučení Komise 2003/361/ES o definici mikropodniků a malých a středních podniků citovaného výše.